

ಇಂತಹ ಮನೋಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಮೌಢ್ಯವೇ? ಮಾನಸಿಕ ಏರುಪೇರೇ? ಮಾನಸಿಕ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕೈತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವಾದರೂ ನಿಧಿಯ ಆಸೆಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಲಿಕೊಟ್ಟವರ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಎಷ್ಟಿಲ್ಲ? ಹಾಗಾದರೆ ಬೆಳೆಯುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲೇ ತಪ್ಪಿದೆಯೇ? ಯಾವ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ, ಆದರಗಳು ಇರುತ್ತವೆಯೋ, ತಮ್ಮ ಸಂತಾನದ ಕುರಿತು ಕಾಳಜಿ ಇರುತ್ತದೆಯೋ, ಆ ಕುಟುಂಬದ ಯಾರೂ ಕುಬೇರನ ಐಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೂ ಕನವರಿಸಿ ಕುಟುಂಬದೋಹ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಪೈಶಾಚಿಕ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ದೇವರುದಿಂಡಿರ, ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳ, ಸದಸದ್ವಿಚಾರಗಳ, ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ ವಿವೇಚನೆಯ, ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ರೂಪಿತಗೊಳ್ಳುವ ಬದುಕು, ತಾನು ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದಲ್ಲದೇ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದವರನ್ನೂ ಉದ್ಧರಿಸಬಲ್ಲದು. ಎಳೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಅಡಿಪಾಯ ಸುಭದ್ರವಾಗಿ ಬೀಳಬೇಕಾದರೆ ಕುಟುಂಬದ ಹಿರಿಯರ ಪಾತ್ರ ಮಹತ್ವವಾದದ್ದು.

ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಸುಗಮವಾಗಿ, ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ, ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಎಷ್ಟೋ ಸಂಸಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬೂದಿಯೊಳಗಿನ ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ದಹಿಸುವ, ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸುವ ವಾತಾವರಣವಿರುವುದು ಸಂಬಂಧಿಸಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿರುವ ಸತ್ಯ. ಅಂತಹ ಸಂಸಾರಗಳ ಸದಸ್ಯರು ಮುಖವಾಡ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಟಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೊರಜಗತ್ತಿನ ಎದುರು ಸುಖವಾಗಿ ಇದ್ದೇವೆಂಬಂತೆ ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬದ, ರಕ್ತಸಂಬಂಧದ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಮನಸ್ತಾಪ, ವೈಮನಸ್ಯಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿರಬಹುದು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು, ಶಾಂತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಚರ್ಚಿಸಿದರೆ ಎಂತಹ ಕಗ್ಗಂಟನ್ನಾದರೂ ಬಿಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಂತೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ಒಣಜಂಭಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಮುಕ್ತ ಸಂವಹನದಿಂದ ಬಹುತೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸಾಧ್ಯ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಈ ತೆರದ ಸಂವಾದಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆಗಳು ಪರಿಹಾರವಾಗಿ, ಕುಟುಂಬದ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಜೀವನವೆಂದರೆ ಹೂವಿನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲ. ನಾನಾ ತರಹದ ಕಷ್ಟಸಂಕಟಗಳು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬದುಕಿನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಧುತ್ತನೆ ಎದುರಾಗಿ, ಕೈಕಾಲುಗಡಿಸಬಲ್ಲವು. “ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಏಕೆ ಹೀಗೆ?” ಅನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಲವರನ್ನು ಕಾಡಿಸಬಹುದು, ಕಂಗೆಡಿಸಬಹುದು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಡುನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು, ಕುಟುಂಬದ ಯಜಮಾನನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಥವಾ ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿ, ತಾನೂ ಸಾವಿನ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುವುದು ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದೆ. ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಅಂಥ ಘಟನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಾರ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಸಾವು ಮಾತ್ರವೇ ಪರಿಹಾರ ಎನ್ನುವ ಇಂತಹ ತೀರ್ಮಾನಗಳು ದುಡುಕು ಮನಸ್ಸಿನ ಫಲಶ್ರುತಿಯೋ ಅಥವಾ ಆ ಕ್ಷಣದ ಖಿನ್ನತೆಯ ಪರಿಣಾಮವೋ? ತಾಳ್ಮೆ ಇದ್ದರೆ ತಂತಾನೇ ಪರಿಹಾರ ಗೋಚರವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಕಾಲ ಎಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಪರಿಹರಿಸಬಲ್ಲದು. ‘ಎಲ್ಲವೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ’ ಎನ್ನುವ ಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೃಢ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ‘ಮುಂಬರುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸರಿಹೋಗಬಹುದು’ ಎನ್ನುವ ಆಶಾಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೆ, ದುರಂತಕ್ಕೀಡಾಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾದೀತು. ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಒಡಲಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೇಯದೆ, ತಮ್ಮವರೆನಿಸಿಕೊಂಡವರ ಬಳಿ ಹಂಚಿಕೊಂಡರೆ ಹೊಸ ಹೊಳಪು ಮೂಡಬಹುದು, ದಾರಿ ಗೋಚರಿಸಬಹುದು. ಯಾರ ಮೇಲೂ ದೋಷಾರೋಪಣೆ ಮಾಡದೆ, ಬೆಟ್ಟು ತೋರಿಸದೆ, ಒಬ್ಬರ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರದವರು ಪ್ರಾಂಜಲ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸ್ವಂದಿಸಿದರೆ, ಅಂತಹ ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರವೆನ್ನುವುದು ಹಗುರವಾಗುತ್ತದೆ; ಹಗುರವಾಗಿದ್ದು ಹೊರಲು ಸಾಧ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಮುನ್ನ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮುಕ್ತ ಸಂವಹನ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ರಾಮಬಾಣ.

ಸ್ವರ್ಗನರಕಗಳು ಬೇರೆ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿವೆ; ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮನೋಧರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಮನೆಯನ್ನೇ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಅಸಾಧ್ಯದ ಮಾತೇನಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೊಂದಾಣಿಕೆ, ಸಾಧ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ, ಅಷ್ಟೇ. ‘ನಾನಿದ್ದೇನೆ’ ಎನ್ನುವ ಬೆಂಬಲದ ಒಂದು ಪದ ಪವಾಡಸದೃಶ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ನೊಂದ ಹೃದಯಗಳಿಗೆ

ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗಬಲ್ಲುದು. ಹೆತ್ತವರ ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಅದನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುವುದರಿಂದ ಅದು ಅನುಕರಣೀಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದುದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಮಕ್ಕಳೆದುರು ನಡೆಯುವ ಜಗಳ-ಕದನಗಳು, ಮನೆಯ ಇತರ ಸದಸ್ಯರಡೆಗಿನ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ತಿರಸ್ಕಾರಗಳು, ಚಾಡಿಬಿದ್ದಗಳು, ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚೊತ್ತಿಬಿಡುವ ಅಪಾಯ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಸಂತ್ರಸ್ತ ಕುಟುಂಬದ ಆಪ್ತವಲಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಸುರಕ್ಷಾಭಾವನೆ, ಮುಂದೆ ಅವರು ಬದುಕನ್ನು ಎದುರಿಸುವ, ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕೆ ಭದ್ರ ಬುನಾದಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಹಣದ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಎರಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳಿಗಾಗಿ ಜೀವ ಹಪಹಪಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಿರುವಾಗ, ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿರುವಾಗ, “ಯಾರೂ ಬೇಡ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ದೂರ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರಿಗೆ, ಧುತ್ತನೆ ಏನಾದರೂ ಕಷ್ಟ ಎದುರಾದರೆ ಕುಸಿದುಹೋಗುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹಣದಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಆಗದಂತಹುದೂ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗುವಾಗ ಕಾಲವು ಮಿಂಚಿರುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣೊರೆಸುವ ಸಾಂತ್ವನದ ಕೈ, ಆಧರಿಸಿ ನಿಲ್ಲಲು ಅವಲಂಬನೆ, ದುರ್ಭರ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಹಸ್ತ - ಎಂಥವರಿಗೂ ಅವಶ್ಯಕ. ನಮ್ಮದೇ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರ, ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗುವ ಹೃದಯವೈಶಾಲ್ಯ, ಅವರ ಒಳಿತಿಗೆ ಸಂತೋಷಪಡುವ, ಕೆಡುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳುವ ಔದಾರ್ಯ ಸಂಬಂಧದ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಬಿಗಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮೀಯರೊಡನೆಯ ಇಂತಹ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕ ಒಡನಾಟದಿಂದ ಸಿಗುವ ಶಾಂತಿ, ಸಮಾಧಾನ ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟಲಾಗದಂತಹುದು. ಹಣದ ಕೊರತೆಗಿಂತ ಹೃದಯವಂತಿಕೆಯ ಕೊರತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎನ್ನಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಕೃತಕವಾಗಿಯಾದರೂ ಸರಿ, ಅದನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸಹಜಗುಣವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕೈಬೆರಳೇ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣನ್ನು ತಿವಿದೀತು. **“ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೂ ಹೊಂದಿಕೆಯೆಂಬುದು ಮೂರು ದಿನದ ಈ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ...”** ಎಂದು ಕವಿಯೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಕಷ್ಟ, ನಿಜ; ಆದರೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದೇನಲ್ಲ. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹದಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅಷ್ಟೇ. •

ವಿವಾಹ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯ

ವರನು ವಧುವಿನ ಕೈಹಿಡಿಯುವಾಗ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: **ಗೃಭ್ಣಾಮಿ ರೇ ಸುಪ್ತಾಸ್ತಾಯ ಹಸ್ತಂ ಮಯಾ ಪತ್ಯಾ ಜರದಪ್ಷಿಯಧಾಸಃ | ಭಗೋ ಅರ್ಯಮಾ ಸವಿತಾ ಪುರಂಧಿರ್ಮಹ್ಯಂ ತ್ವಾರ್ಗಾರ್ಹಪತ್ಯಾಯ ದೇವಾಃ ||** - “ಜೀವಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ-ಲಯಗಳನ್ನೂ, ವಿದ್ಯೆ-ಅವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ, ಗತಿ-ಅಗತಿಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದಿರುವ ಅರ್ಯಮಾ, ಸವಿತಾ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಗಾರ್ಹಪತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಕರುಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮದುಕನು ಊರುಗೋಲನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಈ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಆಸರೆಗಾಗಿ ಹಿಡಿಯುವೆನು.”

ಹೀಗೆ ಕೈಹಿಡಿದು, ಆಕೆಯೊಡನೆ ಏಳು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ವರನು ಇಡುತ್ತಾನೆ. - **ಏಕಮಿಷೇವಿಷ್ಟಾಸ್ತಾ ನ್ನೇತು ದ್ವೇ ಊರ್ಜೇ ತ್ರೀಣೈವತಾಯಾ ...** “ಅನ್ನ, ಬಲ, ವ್ರತ, ಸುಖ, ಸಹಜೀವಿಗಳ ಪೋಷಣೆ, ಋತುಗಳ ಗತಿಗೆ ಸಹಕಾರ, ನಿತ್ಯ ನೈಮಿತ್ತಿಕ ಕರ್ಮಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನ - ಇವು ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭಗವಂತನು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಇರಲಿ.”

ಸಖಾ ಸಪ್ತಪದಾ ಭವ | ಸಖಾಯೌ ಸಪ್ತಪದಾ ಬಭೂವ | ಸಖ್ಯಂ ತೇ ಗಮೇಯಂ, ಸಖ್ಯಾತ್ತೇ ಮಾ ಯೋಷಂ, ಸಖ್ಯಾನ್ತೇ ಮಾ ಯೋಷ್ಯಾಸ್ತಮಯಾವ ಸಂಕಲ್ಪಾವಹೈ ಸಂಪ್ರಿಯೌ ರೋಚಿಷ್ಣೂ ಸುಮನಸ್ಸನೌ || - “ನಾವು ಸಖರಾಗಿರೋಣ (ಬಂದದನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುವವರು), ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ನಾನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ, ನೀನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬಿಡಬೇಡ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಿರೋಣ. ಹೀಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡೋಣ: ಪರಸ್ಪರ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರಿಯರಾಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಿ ಶಾಂತಿ ಸುಖಗಳಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿರೋಣ.”

ವಧುವು ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮನೆ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಆಶಯ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ: **ಗೃಹಾನ್ ಭದ್ರಾಸ್ತಮನಸಃ ಪ್ರಪದ್ಯೇವೀರಘ್ನೀ ವೀರವತಸ್ತುವೀರಾನ್ | ಇರಾಂ ವಹತೋ ಫೃತಮುಕ್ಷಮಾಣಾಸ್ತೇಷ್ವಹಂ ಸುಮನಾಸ್ಸಂವಿತಾಮಿ | ಆಗನ್ ಗೋಷ್ಯಂ ಗೋಭಿರಶ್ವರಾಯುಷ್ಯತ್ತೇ ಪ್ರಜಯಾ ಸ್ವರ್ವಿತ್ |** - “ರಕ್ಷಕರೂ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವವರೂ ಆದ ಅತ್ತೆ, ಮಾವ, ಮೈದುನ, ಭಾವಂದಿರು ಮೊದಲಾದವರ ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಸ್ನೇಹ ಪ್ರೀತಿಗಳಿಂದ ಮನೆಯು ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಸ್ವರ್ಗದಂತಹ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡುವಂತಹ ಮಕ್ಕಳು, ತುಂಬು ಆಯಸ್ಸು ಇರುವ ಗಂಡ ಹಾಗೂ ಅನ್ನ ತುಪ್ಪಗಳ ಧಾರೆಯಿಂದ ಅದು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ.”

ಮಾಭ್ರಾತಾ ಭ್ರಾತರಂ ದ್ವಿಕ್ಷನ್ ಮಾ ಸ್ವಸಾರಮುತ ಸ್ವಸಾ | ಸಮ್ಯಂ ಚಃ ಸವ್ರತಾಭೂತ್ಯಾ ವಾಚಂ ವದತ ಭದ್ರಯಾ|| - “ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿ, ಒಂದೇ ಧ್ಯೇಯನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಲಿ. ಮಂಗಳಕರವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ, ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಅಮೃತಧಾರೆಯನ್ನು ಸುರಿಸಲಿ.” (ಸಂಗ್ರಹ: ಡಾ. ಕೆ.ಎಲ್. ಪ್ರಸನ್ನಾಚ್ಚಿ)

ಮುಪ್ಪನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಬಾಲ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ವೃದ್ಧರನ್ನು, ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾಜೂಕಾಗಿ ಸಲಹಬೇಕು.

ಆದರೆ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ, ಸ್ಥಾನಮಾನ ನಿಜಕ್ಕೂ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಹಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಬಾಯಿ, ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿದ ಮುಖ, ಕಣ್ಣು ಕಾಣದ, ಕಿವಿ ಕೇಳದ ವೃದ್ಧರನ್ನು ಯಾವ ಮುಲಾಜೂ ಇಲ್ಲದ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ತಮ್ಮ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿ-ಮಮತೆಗಳನ್ನು ಉಣಬಡಿಸಿದ ಹೆತ್ತವರನ್ನು ಅವರ ಬಾಳಮುಸ್ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಅಲಕ್ಷಿಸಿ, ಹಿಡಿಯಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ-ಗೌರವಗಳಿಗಾಗಿ ಅವರು ಹಪಹಪಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. **ಮಾತಾ ಮೇ ಪಾರ್ವತೀ ದೇವೀ ಪಿತಾ ದೇವೋ ಮಹೇಶ್ವರಃ** - ನನ್ನ ತಾಯಿ ಪಾರ್ವತೀ ದೇವಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಾಳೆ, ತಂದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮಹೇಶ್ವರನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನಂಬುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಮ್ಮದು. ತಂದೆತಾಯಿಯರೇ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರೆಂದು ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇಂದು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವುದು ಒಂದು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ವೃದ್ಧ ತಂದೆತಾಯಿಯರನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಶ್ರವಣಕುಮಾರ, ಸತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿದ ಸತ್ಯ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಬೆಳೆದ ನಾವು, ಇಂದು ಅದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ನಾಚಿಕೆಗೇಡಿನ ವಿಷಯ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬೆಂಬತ್ತಿ ಹೊರಟಿರುವ ನಾವು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ 'ಅಪ್ಪಂದಿರ ದಿನ', 'ಅಮ್ಮಂದಿರ ದಿನ' ಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಶುಭಾಶಯಗಳನ್ನು ಕೋರುವ

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧರ ಮೇಲೆ ನಾವು ತೋರುತ್ತಿರುವ ಅನಾದರ ಅಸಡ್ಡೆಗಳು ಅಕ್ಷಮ್ಯವಾದುವು. ನಮ್ಮನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲಹಿದ ಈ ಹಿರಿಯ ಜೀವಗಳನ್ನು ಗೌರವಾದರದಿಂದ ಕಾಣುವ ಮಾನವೀಯತೆಯನ್ನೂ ನಾವು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಶೋಚನೀಯವಾದ ಸಂಗತಿ. ಈ ಭೀಕರ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸಮರ್ಥ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆಕಾಶವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಈಗ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಲೇಖಕಿ ಹಲವಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದಿದ್ದಾರೆ.